



Arrest

nr. 240 501 van 4 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 2 september 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing (ingediend onder het rolnummer X) van de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd erkend als vluchteling door de Griekse autoriteiten. Er werd hem een Griekse verblijfstitel afgegeven op 7 maart 2019.

1.2. Verzoeker kwam België binnen op 18 juli 2019 en diende op 19 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker gaf geen gevolg aan het verzoek om zich op 9 oktober 2019 aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd hem op 19 november 2013 bijgevolg een bijlage 13 afgegeven (bevel om het grondgebied te verlaten).

1.3. Op 28 november 2013 diende verzoeker een volgend verzoek tot internationale bescherming in.

1.4. Op 21 juni 2020 reisde verzoeker via de internationale luchthaven te Istanbul naar Brussel. Verzoeker werd tegengehouden aan de grenscontrole. Op 21 juni 2020 wordt een beslissing genomen tot teruggrijving (bijlage 11). Deze beslissing werd door de Raad geschorst bij arrest nr. 239 224 van 29 juli 2020, gewezen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.5. Op 4 augustus 2020 verklaart de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk, op grond van artikel 57/6, §3, lid 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 6 augustus 2020 wordt een nieuwe beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijving-asielzoeker (bijlage 11ter) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT BINNENKOMSTWEIGERING MET TERUGDRIJVING – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer:

naam: K. (..)

voornaam: M. (..) O M

geboortedatum: 26.04.1994

geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Palestina

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Is niet in het bezit van een geldig visum of geldige verblijfsvergunning (art. 3, lid 1, 1° / 2°)

Betrokkene poogde op 21.07.2020 het Schengengrondgebied te betreden. Hij was aankomende passagier uit Istanbul en was niet in het bezit van een geldig visum en kon ook zijn attest van immatriculatie model A F0032173 (geldig tot 28.07.2020) niet voorleggen.

De betrokkene heeft een verzoek om internationale bescherming op 04.12.2019 ingediend. Op 04.08.2020 (notificatie 05.08.2020) nam het CGVS een beslissing dat dit verzoek niet ontvankelijk is. Brussel, 06.08.2020

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

In uitvoering van artikel 53bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokken teruggedleid naar de grens van het land waaruit hij (zij) gevlucht is en waar, volgens zijn (haar) verklaring, zijn (haar) leven of vrijheid bedreigd zou zijn.”

1.7. Met het arrest 239 514 van 10 augustus 2020 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing, bij gebreke aan het uiterst dringende karakter van de vordering.

1.8. Met het arrest 240 209 van 28 augustus 2020 verwerpt de Raad het beroep tegen de in punt 1.5 genoemde beslissing.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet, dat ook verwijst naar artikel 39/84 van de vreemdelingenwet waarop de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift ook beroept, bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk

behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderingsof terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

De verzoekende partij vordert bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de schorsing van de beslissing tot terugdrijving van 6 augustus 2020. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij op 7 augustus 2020 een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Voormelde vordering werd ingeschreven op de rol en de Raad heeft er zich nog niet over uitgesproken. De tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving is imminent geworden op het ogenblik dat de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar beslag heeft gekregen middels het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 240 209 van 28 augustus 2020. Gelet op artikel 52/3, §3 van de vreemdelingenwet is de uitvoerbaarheid van de aan de verzoekende partij op 6 augustus 2020 gegeven beslissing tot terugdrijving niet langer opgeschort. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd ingesteld binnen de vijf dagen na 28 augustus 2020. Het uiterst dringende karakter van de vordering is aangetoond. Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het bevelen van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van deze vordering ook niet. Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 53BIS VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 72, §1 VREEMDELINGENBESLUIT

1. Verzoeker is van Palestijnse origine. Hij werd geboren op 26 april 1994 te Gaza.

Verzoeker werd erkend als vluchteling door de Griekse autoriteiten. Hij werd in het bezit gesteld van zijn Griekse verblijfstitel op 7 maart 2019.

Verzoeker kwam eerder reeds naar België toe. Hij verzocht tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming op 19 juli 2019 (nadat hij eerder het Rijk was binnengekomen op 18 juli 2019) en werd opgevangen in het opvangcentrum van Westakkers (Grote Baan 111 te 9100 Sint-Niklaas).

Verzoeker diende zich op 9 oktober 2019 aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken doch door omstandigheden buiten zijn wil kon hij niet aanwezig zijn. Hierop werd door verweerder een bijlage 13 gegeven aan verzoeker op 19 november 2019.

Op 28 november 2019 werd hierom een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend door verzoeker. Zijn gekozen woonplaats werd op 12 december 2019 gewijzigd naar het adres te 1000 Brussel, Bodegemstraat 27.

Op 7 januari 2020 werd het verzoek tot internationale bescherming overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25 februari 2020 werd het volgend verzoek tot internationale bescherming van verzoeker ontvankelijk verklaard.

Het verzoek tot internationale bescherming is nog steeds hangende.

Op 21 juli 2020 reisde verzoeker via Istanbul International naar Brussel met Turkish Airlines (TK1939). Verzoeker was daarbij in het bezit van zijn paspoort, Griekse verblijfskaart en zijn tickets. Verzoeker werd evenwel tegengehouden aan de luchthaven. Op 21 juli 2020 werd een beslissing genomen tot terugdrijving (bijlage 11).

Door verzoeker werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de bijlage 11 van 21 juli 2020. In een arrest van 29 juli 2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing bevolen van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (arrest nr. 239 224 van 29 juli 2020 in de zaak RvV 249 931/VIII).

Verzoeker werd echter niet in vrijheid gesteld door verzoeker. Door verzoeker werd hierom noodgedwongen een verzoekschrift tot invrijheidstelling neergelegd bij de raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Door verweerder werd op 6 augustus 2020 vervolgens een "beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving - asielzoeker" (bijlage liter) genomen. Dit is de bestreden beslissing.

Op 7 augustus 2020 krijgt verzoeker de beslissing betekend van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming als onontvankelijk wordt afgewezen wegens de verkregen bescherming in Griekenland. Door verzoeker zal beroep worden aangetekend tegen deze beslissing (de beroepstermijn is hiertoe lopende).

2. De bestreden beslissing - een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving - is gebaseerd op artikel 53bis Vreemdelingenwet en artikel 72, §1, tweede lid Vreemdelingenbesluit.

Artikel 72, §1 van het Vreemdelingenbesluit stelt als volgt:

De met de grenscontrole belaste overheden geven aan de vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die een asielaanvraag indient een document overeenkomstig het model van bijlage 25 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, een document overeenkomstig het model van bijlage 25quinquies.

Overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, ontvangt deze vreemdeling eveneens een beslissing tot terugdrijving overeenkomstig het model van bijlage liter.

Op basis hiervan stelt verweerder in de bestreden beslissing dat, in "uitvoering" van deze bepaling "de toegang tot het Rijk" wordt geweigerd aan verzoeker en dat hij wordt "teruggedreven".

Het staat nochtans vast dat verzoeker geen asielaanvraag "aan de grens" heeft ingediend, zoals blijkt uit het feitenrelaas.

Verzoeker verzocht tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming op 19 juli 2019 (nadat hij eerder het Rijk was binnengekomen op 18 juli 2019). Op 28 november 2019 werd een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend door verzoeker, hetgeen op 25 februari 2020 ontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker verkreeg dan ook geen bijlage 25 of een bijlage 25quinquies, waardoor het "eveneens" onmogelijk is om aan verzoeker "een beslissing tot terugdrijving overeenkomstig het model van bijlage liter" af te leveren.

Door verweerder werd derhalve op onrechtmatige wijze toepassing gemaakt van deze bepaling, zoals tevens blijkt uit de ingeroepen toepassing van artikel 53bis Vreemdelingenwet door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Artikel 53bis Vreemdelingenwet stelt:

De vreemdeling bedoeld in artikel 52/3, kan ingevolge een beslissing van de Minister of diens gemachtigde teruggeleid worden naar de grens van het land waaruit hij gevlucht is en waar volgens zijn verklaring zijn leven of zijn vrijheid bedreigd zou zijn.

Deze bepaling verwijst naar artikel 52/3 Vreemdelingenwet, hetgeen stelt als volgt:

§1

De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

§2

In het in artikel 74/5, § 1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten nadat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard. De vreemdeling wordt teruggedreven onder voorbehoud van artikel 39/70. Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.

§3

Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.

Artikel 52/3, §1 Vreemdelingenwet is niet van toepassing aangezien verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten verkreeg, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° Vreemdelingenwet. Ook artikel 52/3, §3 Vreemdelingenwet is niet van toepassing.

Artikel 72, §1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit verwijst naar artikel 52/3, §2 Vreemdelingenwet, waardoor verweerder zich schijnt te baseren op deze bepaling.

Dit artikel heeft echter betrekking op het "In het in artikel 74/5, § 1,2°, bedoelde geval" (voluit: "In het in artikel 74/5, § 1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard").

Artikel 74/5, §1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§1.

In een welbepaalde plaats, gesitueerd in het grensgebied, mag worden vastgehouden, in afwachting van de machtiging om in het Rijk toegelaten te worden of van zijn terugdrijving van het grondgebied:

(...)

2° de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen en een verzoek om internationale bescherming doet aan de grens. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

Opnieuw blijkt dat door de verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming werd ingediend aan de grens, hetgeen een voorwaarde uitmaakt van artikel 74/5, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Hierom verkreeg verzoeker dan ook geen bijlage 25 of een bijlage 25quinquies, waardoor het "eveneens" onmogelijk is om aan verzoeker "een beslissing tot terugdrijving overeenkomstig het model van bijlage liter" af te leveren (zie artikel 72, §1 van het Vreemdelingenbesluit).

Hiervoor kan opnieuw worden verwezen naar het feitenrelaas. Verzoeker verzocht tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming op 19 juli 2019 (nadat hij eerder het Rijk was binnengekomen op 18 juli 2019). Op 28 november 2019 werd een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend door verzoeker, hetgeen op 25 februari 2020 ontvankelijk werd verklaard.

Artikel 52/3, §2 Vreemdelingenwet vereist tevens dat verweerder de vreemdeling maar de binnenkomt in het Rijk kan weigeren "nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard".

Artikel 57/6/4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt:

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Opnieuw blijkt de voorwaarde dat een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend aan de grens, hetgeen niet het geval is.

Door verweerder werd derhalve op onrechtmatige wijze toepassing gemaakt van artikel 53bis Vreemdelingenwet en bovenvermelde bepalingen.”

3.2.2. Verzoeker voert in het middel aan dat hij geen asielaanvraag aan de grens heeft ingediend, zodat hem geen beslissing tot teruggrijping overeenkomstig het model van bijlage 11ter kon worden afgegeven in toepassing van artikel 72, §1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker diende immers in België op 28 november 2019 een (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker is derhalve van mening dat er geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 53bis van de vreemdelingenwet.

De Raad treedt verzoeker bij waar hij aanvoert dat de artikelen 72, §1, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit en 53bis van de vreemdelingenwet betrekking hebben op een verzoek om internationale bescherming dat aan de grens wordt ingediend. Verzoeker heeft het beschermingsverzoek echter ingediend op 28 november 2019 terwijl hij reeds op het Belgisch grondgebied aanwezig was. Er kon in die omstandigheden dan ook geen beslissing tot teruggrijping overeenkomstig het model van “bijlage 11ter” worden genomen.

De Raad stelt echter vast dat in de motivering van de bestreden beslissing als “reden van de beslissing” wordt opgegeven:

“Is niet in het bezit van een geldig visum of geldige verblijfsvergunning (art. 3, lid 1, 1° / 2°)

Betrokkene poogde op 21.07.2020 het Schengengrondgebied te betreden. Hij was aankomende passagier uit Istanbul en was niet in het bezit van een geldig visum en kon ook zijn attest van immatriculatie model A F0032173 (geldig tot 28.07.2020) niet voorleggen.

De betrokkene heeft een verzoek om internationale bescherming op 04.12.2019 ingediend. Op 04.08.2020 (notificatie 05.08.2020) nam het CGVS een beslissing dat dit verzoek niet ontvankelijk is.”

De bestreden beslissing is aldus determinerend gemotiveerd op grond van het feit dat verzoeker niet in het bezit was van de wettelijk vereiste documenten om het Schengengrondgebied binnen te komen, zodat hij zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 3 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling wordt in het middel niet betwist.

Naar luid van artikel 14 van het vreemdelingenbesluit wordt in dat geval een beslissing tot teruggrijping genomen overeenkomstig het model van “bijlage 11”. Het feit dat aan verzoeker een beslissing tot teruggrijping overeenkomstig het model van “bijlage 11ter” werd afgegeven in de plaats van overeenkomstig het model van “bijlage 11” heeft verzoekers belangen niet geschaad. Ook het feit dat wordt verwezen naar artikel 53bis van de vreemdelingenwet en artikel 72 van het vreemdelingenbesluit, wijst er op dat de verwerende partij rekening houdt met het feit dat er een asielprocedure lopende is, maar doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing op determinerende en afdoende wijze steun vindt in artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting voert de advocate van verzoeker aan dat wel degelijk wordt betwist dat verzoeker over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Uit de lezing van het middel blijkt dit echter niet. Verzoekers advocate verwijst ter terechtzitting naar bladzijde 13 van het verzoekschrift. Het betreft daar echter de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dit bevat inderdaad een beschrijving van de feitelijke elementen van de zaak, waarbij verzoeker uiteenzet dat hij in het bezit was van zijn (Palestijns) paspoort en een Griekse verblijfskaart. Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift echter geen rechtsregel waarom deze documenten hem zouden toelaten vanuit Turkije het Schengengrondgebied binnen te komen. Verzoeker toont aldus niet aan dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet ernstig.

3.2.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

SCHENDING VAN ARTIKEL 1, 32 EN 33 VERDRAG VAN GENEVE SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 49/3/1 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. In de bestreden beslissing blijkt niet dat op een zorgvuldige manier met het hangende verzoek tot internationale bescherming van verzoeker en het hieruit voortvloeiende recht op verblijf werd rekening gehouden.

Verzoeker diende een verzoek tot internationale bescherming in op 19 juli 2019 (nadat hij eerder het Rijk was binnengekomen op 18 juli 2019) en werd opgevangen in het opvangcentrum van Westakkers (Grote Baan 111 te 9100 Sint-Niklaas). Verzoeker diende zich op 9 oktober 2019 aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken doch door omstandigheden buiten zijn wil kon hij niet aanwezig zijn. Hierop werd door verweerder een bijlage 13 gegeven aan verzoeker op 19 november 2019.

Op 28 november 2019 werd hierom een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend door verzoeker. Zijn gekozen woonplaats werd op 12 december 2019 gewijzigd naar het adres te 1000 Brussel, Bodegemstraat 27. Op 7 januari 2020 werd het verzoek tot internationale bescherming overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 25 februari 2020 werd het volgend verzoek tot internationale bescherming van verzoeker ontvankelijk verklaard.

Op 7 augustus 2020 krijgt verzoeker de beslissing betekend van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming als onontvankelijk wordt afgewezen wegens de verkregen bescherming in Griekenland. Door verzoeker zal beroep worden aangetekend tegen deze beslissing (de beroepstermijn is hiertoe lopende).

Het verzoek tot internationale bescherming is derhalve nog steeds hangende. Verzoeker heeft hierdoor een legaal verblijf in het Rijk, zelfs ongeacht of hij op het gegeven moment (op 21 juli 2020) fysiek in het bezit is van zijn attest van immatriculatie. Er wordt bovendien op zich niet betwist dat verzoeker dergelijk attest heeft, dan wel minstens recht heeft hierop.

De gemachtigde schendt hierdoor artikel 3 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

2. Ondanks het verzoek tot internationale bescherming, wil verweerder de verzoekende partij teruggedrijven richting Turkije (zie het feitenrelaas).

Een vreemdeling die een verzoek in de zin van het verdrag van Genève indient, geniet op grond van artikel 32 en 33 van dit verdrag, een "voorlopig asielrechtzolang niet over zijn verzoek is beslist, heeft hij een voorlopig verblijfsrecht.

Artikel 49/3/1 Vreemdelingenwet stelt tevens: "Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggedrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3". Uit het feitenrelaas dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen "verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, §3" van de Vreemdelingenwet is.

De bestreden beslissing schendt evenwel deze bepalingen, aangezien de bestreden beslissing tot doel heeft verzoeker te verwijderen van het grondgebied en terug te drijven naar Turkije. De genomen beslissing tot vasthouding van 22 juli 2020 wijst temeer op de betrachting van verweerder om deze beslissing ook daadwerkelijk uit te voeren.

3. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De verzoekende partij moet vaststellen dat ondanks het feit dat de bestreden beslissing steunt op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en dit artikel duidelijk in de aanhef bepaalt "Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen", de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM ondanks dat de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

De verzoekende partij wijst op het absoluut karakter van de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en de noodzaak dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet gebeuren vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ertoe gehouden een effectief rechtsmiddel te bieden. Het EHRM heeft daarbij al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in

de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 *Asalya t. Turkije* waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: "the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory." (vrije vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhindert, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt."). De verzoekende partij merkt dan ook op dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgesteld naar een later tijdstip. Een schending van artikel 3 EVRM dient derhalve te worden vastgesteld, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.4. Verzoeker ontleent de schendingen van artikel 3 van het EVRM, van de bepalingen van het vluchtelingenverdrag en de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur aan het feit dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de beroepstermijn tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 augustus 2020 nog liep.

De Raad dient echter vast te stellen dat, zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoek om voorlopige maatregelen, zijn beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal bij arrest nr. 240 792 van 28 augustus 2020 werd verworpen. In dit arrest werden verzoekers grieven inhoudelijk onderzocht en besproken. Verzoekers voert geen andere concrete elementen aan waaruit een gegronde vrees voor vervolging, een risico op ernstige schade of een schending van artikel 3 van het EVRM kan blijken. Uit artikel 49/3/1 van de vreemdelingenwet volgt verder niet dat geen beslissing tot terugdrijving mocht worden genomen, doch enkel dat een dergelijke beslissing niet gedwongen mag worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* werd de bestreden beslissing op heden nog niet uitgevoerd.

Wat betreft artikel 33 van het vluchtelingenverdrag en het daarin vervatte verbod op *refoulement* merkt de Raad op dat thans verzoeker niet langer als asielzoeker kan worden beschouwd, zodat ook deze verdragsbepaling niet geschonden is. Ter terechtzitting voert de advocate van verzoeker aan dat verzoeker houder is van een internationale beschermingsstatus in Griekenland en er een risico is op *indirect refoulement* wanneer verzoeker wordt teruggestuurd naar Turkije. Hiermee geeft zij echter een nieuwe grondslag aan het middel, zodat het in dit opzicht niet ontvankelijk is. Bovendien blijkt uit de debatten ter terechtzitting dat verzoeker op eigen initiatief is teruggekeerd naar Turkije en dat hij er vijf maanden bij zijn familie zou hebben verbleven. Dat er een risico zou bestaan dat Turkije verzoeker terugstuurt naar zijn land van herkomst wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt. Naar luid van artikel 74/4 van de vreemdelingenwet moet de openbare of private vervoerder die een passagier in het Rijk brengt die niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken of die zich bevindt in één van de andere in artikel 3 bedoelde gevallen, hem zonder verwijl vervoeren of laten vervoeren naar zijn land van oorsprong of naar elk ander land waar hij toegelaten wordt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. S. VAN CAENEGEM,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VAN CAENEGEM

C. VERHAERT